

J
E
H
O

Banán

PENELOPE BLOOM

JEHO
BANÁN

Copyright © Penelope Bloom, 2018

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Miroslava Kopicová, 2020

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2020

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-7642-802-7 (pdf)

Penelope Bloom

J E H O
B A N Á N

1.

NATAŠA

Nedochvilnost byla mým uměním. Jako štětec mi posloužily nešťastné projevy nešikovnosti a plátno představoval celý New York. Čas od času jsem se neobjevila v práci, protože jsem měla za to, že jsem vyhrála v loterii. Jak se ukázalo, dívala jsem se na čísla z předchozího týdne. Cestou pro domnělou výhru jsem ale napsala šéfovi smsku. Sdělila jsem mu, že až budu na své mega jachtě a nádherní opálení muži mě budou krmit hroznovým vínem, už nikdy nebudu muset jít na žádnou schůzi, *co se dá vyřešit jedním mailem*. Šéf si text zprávy bohužel vytiskl a zarámovaný ho vyvěsil v kanceláři. Tu noc jsem krmila leda tak sama sebe... oschlým popcornem.

A pak byly také časy, kdy jsem se zase jiný večer před prací dívala na film *Marley a já*, a nedokázala jsem přestat brečet dost brzy na to, abych se ráno mohla ukázat mezi lidmi. Nastoupila jsem do několika špatných spojů, třicet minut jsem hledala klíčky od auta, co mi nepatřilo, a jednou

jsem dokonce prošvihla večeri se svou nejlepší kámoškou, protože se můj pes nervově zhroutil.

No jo. Hrdá na to zrovna nejsem, ale co naděláte, když jste tak trochu chodící pohroma. Dobře. Tak víc než trochu. Spíš jako magnet na chaos. Jestli někde máte nějaký červený čudlík, který se rozhodně za žádných okolností nesmí zmáčknout, vázu nevyčíslitelné hodnoty, starého pána náchylného k infarktům nebo zkrátka cokoliv, co není dobré zpackat, jsem asi posledním člověkem, kterého byste chtěli mít poblíž. Ale hele, byla jsem zatraceně dobrá novinářka. Fakt, že jsem ještě stále měla práci, to přece dokazoval. Jasně, dostávala jsem úplně ty nejpodřadnější úkoly, abych pamautovala na to, že jsem se natrvalo a neodvolatelně zapsala na seznam těch nejhorších. Víte, je těžké postupovat vpřed, když míváte tendenci se omylem postřelit do nohy, kvalita vašich článků pak nehraje žádnou roli.

„Vstávej,“ šťouchla jsem bráchu do žeber. Braeden zamručel a převálil se. Za týden mu mělo být třicet, a ještě pořád bydlel u našich. Jediné, co po něm požadovali, bylo, aby pomáhal s domácími pracemi. To samozřejmě nikdy nedělal, což znamenalo, že občas přišli s planou výhrůžkou, že ho vykopnou. Pak se vetřel ke mně a den, dva tu kempoval na zemi v šatníku, dokud se to nepřehnal a já ho zas neměla z krku.

Jestli já byla fungující chaotička, Braeden musel být mým nefunkčním protějškem. Měl sice tutéž *sebe-sabotující* genetickou výbavu, ale bez vytrvalosti potřebné k tomu, aby své chyby kdy napravit. Výsledkem byl devětadvacetiletý kluk, jehož hlavním koníčkem bylo hrát na telefonu Pokémon Go

a který si občas přivydělával jako „technický pracovník“, což v podstatě znamenalo, že za minimální mzdu sbíral ve městě odpadky.

„Dyt' ještě ani nevyšlo slunce,“ brblal.

„Jó, no, tvoje dvoudenní hájení skončilo, Bé. Potřebuju, abys to dal s našima do pořádku a já měla svůj kamrlík zase pro sebe.“

„Uvidíme. Chci chytit ještě jednoho pokémona, když už jsem tady v centru. Možná pak.“

Hodila jsem na sebe kabát, spokojila se s každou botou jinou – jednou tmavohnědou a druhou tmavomodrou, protože už jsem neměla čas dál hledat – a odplížila jsem se chodbou. Bydlela jsem naproti bytné, která nepropásla žádnou příležitost k tomu, aby mi připomněla, kolik peněz jí dlužím.

Ano, nájem jsem platila. Nakonec. Mé mizerné úkoly nebyly v časopise zrovna nejlíp placené a taky jsem občas musela platit i jiné účty. Jako třeba elektřinu. A pokud jsem se cítila obzvlášť podnikavě, dokonce jsem si koupila i jídlo. Naši nebyli zrovna v balíku, ale oba byli učitelé a vydělávali dost na to, aby mi sem tam půjčili, pokud jsem to zoufale potřebovala. Nebyla jsem sice příliš hrdá na to, abych je požádala, ale přece jen jsem nechtěla, aby si o mě dělali starost, tak jsem donutila Braedena přísahat, že jim nepoví o mé prázdné ledničce ani spíži. Stejně se zase brzy vzchopím, tak nemá cenu z toho dělat vědu.

Život v New Yorku nebyl levný, ale za nic bych ho nevyměnila. Jestli kdy existovalo město, ve kterém bych uplatnila

svůj specifický druh chaosu, byl to právě New York. Nemůžu si pomoci, i přes nespočet lidí tísnících se v ulicích každickou hodinu po celý den, jsem nemohla nezapadnout, ať už s průsvihem na krku, nebo jen s výstředním obutím...

Dojíždění městskou dopravou mě bavilo, dokonce i když jsem měla obrovské zpoždění a věděla jsem, že si vyslechnu pěknou přednášku.

Naše kancelář byla strohá, slušně řečeno. Měli jsme psací stoly z dřevotřísky s šedým odlupujícím se lakem. Zdi byly tak tenoučké, že z venku propouštěly všemožné zvuky. Většina nás pracovala na starých počítačích o velikosti překrmeného batolete s monitorem tak ohromným, že musel vážit aspoň patnáct kilo. Zkrátka a dobře, novinařina v tištěné podobě umírala strašlivou smrtí a mé pracoviště se tím rozhodně nijak netajilo. Jediní lidé, co v tom oboru zbyli, byli buď příliš hloupí na to, aby si začali užívat života, nebo je naopak tak bavila jejich práce, že jim to bylo všechno jedno. Myslím, že v mém případě šlo o kombinaci obojího.

Jakmile jsem dorazila, vyřítit se ze své „rohové“ kanceláře Hank – seděl u stejného psacího stolu jako my ostatní, akorát v tom velkém sdíleném prostoru zastrčený v rohu. Byl naším šéfredaktorem a prakticky jediným člověkem, se kterým jsem kdy měla přímo co do činění. Pak tu byl samozřejmě ještě pan Weinstead, ale ten se běžnou „rachtou“ nezabýval. Staral se jen o to, aby inzerenti v časopise kupovali místo pro reklamu a aby někdo platil nájem za ten kousíček mrakodrapu, který jsme nazývali naší kanceláří.

Jak se Hank blížil, má nejlepší kamarádka Candace na mě mávala oběma rukama a poulila na mě zpoza svého stolu oči. Pochopila jsem z toho, že se mě snaží varovat, ale nebyla jsem si jistá, co si jako myslí, že tak můžu dělat, pokud na mě Hank zamýšlel hodit zase nějaký další nanicovatý úkol.

Hank si mě měřil pohledem, jak míval ve zvyku. Znepokojovalo mě jeho husté obočí, které se podobalo kníru a působilo, jako by měl nad horním rtem třetí obočí, anebo nad očima dva kníry. Nemohla jsem se rozhodnout. Na spáncích byl prošedivělý, ale stále si v sobě nesl napjatou mladickou energičnost.

„Dneska včas?“ vyštěkl. Znělo to skoro jako výtku, jako bych byla v podezření, že mám něco za lubem.

„Ano?“ odpověděla jsem zkusmo.

„Dobrá. Tak to tě možná zatím nevyhodím.“

„Vyhrožuješ, že mě vyrazíš, co jsem nastoupila. To už je kolik, tak tři roky? Přiznej si, Hanku, nedokázal bys snést pomyšlení, žes přišel o mě a můj talent.“

Candace, která nás od svého stolu poslouchala, si strčila prst do pusy a předstírala, že zvrací. Snažila jsem se na ni nezubit, protože jsem věděla, že Hank vyčenichá jakoukoli legraci rychleji, než policejní pes a udělá všechno proto, aby nám zatnul tipec.

Rozmrzele nakrčil kníry – nebo obočí...

„Přiznávám, že mě baví mít na koho házet úkoly, o které jinak nikdo nestojí. Když už o tom mluvíme...“

„Tak schválně: Pošleš mě udělat rozhovor s majitelem firmy, co sváží odpad. Ne, počkej. Možná to bude ten chlápek,

co má firmu, která ti za nepatrný měsíční poplatek vysbírá před domem všechna psí hovínka. Přihořívá?“

„Ne,“ zabručel Hank. „Budeš se vydávat za stážistku ve společnosti Galleon Enterprises. To jsou takový –“

„Velký zvířata v marketingu. Jo,“ odvětila jsem. „Já vím. Sice se snažíš, abych měla nos pořád zavrtnaný v kravinách, ale věř tomu, nebo ne, ve skutečnosti svět obchodu průběžně sleduju,“ zdůraznila jsem se špetkou hrdosti. Koneckonců, byla to pravda. Pro kteréhokoli kolegu bylo snadné ze mě udělat terč posměchu a někdy bylo i snazší na jejich hru přistoupit, ale když na to přišlo, byla jsem novinářka a svou práci jsem brala vážně. Četla jsem úvodníky, hlídala jsem si informace o burzovních trzích, abych dokázala ve světě obchodu vytušit slibné nováčky a abych si udržela britký styl, dokonce jsem pročetla i několik blogů o novinářině a o psaní.

„Uděláš, co bude třeba, abys vyšťourala nějakou špínu na Bruce Chambersona.“

„A jakou špínu máš na mysli?“ zeptala jsem se.

„Myslíš, že bych tě tam posílal, kdybych to věděl?“

„Hanku... To zní až podezřele jako *dobry* úkol. Uniká mi nějaká pointa?“

Jeho přísný výraz pro jednou polevil, i když jen maličko. „Dávám ti možnost ukázat, že za něco stojíš. A čistě mezi námi, čekám, že ostudně pohoříš.“

Bez váhání jsem odvětila. „Já tě nezklamam.“

Chvilku na mě koukal jak na cvoka, než mi došlo, že přece právě na mou prohru čeká.

„Ty víš, jak jsem to myslela,“ zaúpěla jsem a vydala se ke Candacině stolu.

Naklonila se ke mně se širokým úsměvem. Bylo jí zhruba jako mně. Kolem pětadvaceti, možná o trošku míň. Poznala jsem ji před dvěma lety, když jsem začala dělat pro Hanka a časopis *Business Insights*. Blond vlasy měla střižené na kluka a obličej dost roztomilý na to, aby jí hezky vynikl, a velikánské modré oči. „Galleon Enterprises?“ otázala se. „Ty jsou přece v žebříčku 500 nejlepších korporací, Fortune 500.“

„Myslíš, že nebude vadit, když se počurám radostí, nebo mám radši počkat, až se nebude nikdo dívat?“ zeptala jsem se.

Candace pokrčila rameny. „Když počuráš Jacksonovi stůl, budu tě i krýt. Myslím, že mi krade z lednice jogurty.“

„Nebudu tvou biologickou zbraní, Candace.“

„Galleon Enterprises,“ přemítala skoro až toužebně. „Fotku jejich šéfa Bruce Chambersona a jeho bratra už jsi viděla, že jo?“

„Měla bych?“

„Jen pokud tě berou pomilování hodná dvojčata a k tomu si necháš líbit promočené kalhotky.“

„Dobře. Fuj. Myslím, že pokud míváš ze svůdných chlapů promočené kalhotky, možná by ses měla nechat vyšetřit.“

„Já jen říkám, aby sis pak nestěžovala, že jsem tě měla varovat, ať si na první den své stáže opatříš rychleschnoucí spodní prádlo.“

Přimhouřila jsem oči. „Prosím, řekni, že nic takového neexistuje.“

S pusou dokořán povytáhla nevěřičně hlavu. „Ale no tak, Nat. A co podle tebe nosí astronautky?“

Jako obvykle jsem se po rozhovoru s Candace cítila trochu v transu a zároveň znepokojeně. Ale povídala jsem si s ní ráda. Na kamarádky v tradičním slova smyslu jsem – na rozdíl od takzvaných normálních lidí ze sitcomů – neměla čas. Stačí kouknout na pár televizních pořadů a řekli byste, že průměrný dospělý tráví devadesát až pětadevadesát procent svého času poflakováním s kámoši nebo prací. Nemluvě o tom, že i po celou pracovní dobu se poflakuje s kámoši.

Bylo to možná jen mnou, ale můj život vypadal spíš tak, že na přátele připadalo pět procent, na práci šedesát a dalších pětatřicet na obavy o práci. Jo, a deset procent na spaní. Ano, vím, že v součtu je to víc než sto procent, a ne, nezáleží mi na tom. Jde o to, že můj život nebyl jako nějaký sitcom. Byla v něm spousta nezdravé osamělosti se zdravou dávkou strachu o to, že skončím někde bez přístřeší; nebo hůř, že budu nucena se přestěhovat jinam a vzdát se svého snu. A mnohem horší než tohle všechno byla varianta, že se ze mě stane někdo jako Braeden. Skončím ve svém starém pokoji se skvrnami na zdi od lepicí pásky připomínající místa, kde visely mé staré plakáty kapely *One Direction* a *Twilight ságy*.

Candace hrála jen malou roli v životě, o jakém jsem snila, a přála jsem si na ni mít víc času, takže jsem se spokojila s pocitem zmatenosti, který ve mně po našich rozhovorech vždycky zůstával.

Jen co jsem zasedla ke stolu, můj budoucí úkol pomalu dostával reálné obrysy. Ať si z toho Candace dělala legraci

sebevíc, já jsem po dvou letech konečně dostala šanci něco předvést. *Mohla* bych napsat úžasný příběh. *Mohla* bych dokázat, že si zasloužím lepší úkoly – líp placené úkoly. Tentokrát to nezvořu.

BRUCE

Ukládej všechno na své místo a každé věci věnuj patřičný čas.

Tím jsem se řídil. Byla to má mantra.

Každý den jsem zahájil přesně v pět třicet. Bez použití tlačítka „odložit budík“. Uběhl jsem osm kilometrů, strávil přesně dvacet minut v posilovně, pak dojel výtahem zpátky do svého střešního bytu, kde jsem si dal studenou sprchu. Ke snídani dvě celá vejce, k tomu tři samotné bílky, miska kaše a hrst mandlí na závěr. Oblečení do práce jsem si vždycky chystal večer předem. Černý oblek na míru, k němu šedou košili a červenou kravatu.

Měl jsem rád řád. Měl jsem rád pořádek. To byl v principu taky základ mého obchodního modelu a jeden z hlavních faktorů mého úspěchu. Dvě zcela prostá pravidla stačila k dosažení cílu – a to identifikovat, jaké kroky k němu vedou, a pak je provést. Většině lidí chybí disciplína a vytrvalost k tomu, aby se do puntíku drželi plánu, i když skoro každý si umí vytyčit cíl.

To nebyl můj případ.

Sotva před třemi měsíci jsem si prošel odporným a komplikovaným rozchodem, ale nikdy nebylo snazší soustředit se na každodenní rutinu než teď. A možná jsem se na ní stával dokonce den ode dne závislejší, ale upřímně řečeno mi to bylo jedno. Dobrovolně jsem se ponořil do práce, jen abych mohl zapomenout. Zbavil jsem se všech a každého, jen abych už znovu nepocítil tu palčivou bolest.

Řidič mě každé ráno přesně v sedm vozil do kanceláře. Pracoval jsem v jedné z těch osmnáctipatrových budov v centru. S bratrem, mým dvojčetem, jsme ji koupili před pěti lety, patro po patru. Naším prvním cílem bylo řídit firmu z New Yorku. To nám zabralo rok. Dalším cílem bylo pronajmout si prostor kdysi patřící Greenridge, moderní monolit ze skla a žuly v samém centru. To zabralo dva měsíce. Nakonec jsme ji chtěli vlastnit celou. To si vyžádalo pět let.

Ale povedlo se.

Vytáhl jsem telefon a zavolal svému bratru Williamovi. Z telefonu se ozvalo ospalé: „Co, k čertu?“

Zrychlil se mi tep. Vypadali jsme sice stejně, ale naše osobnosti se od sebe nemohly lišit víc. William měl každý týden jinou ženskou. Každou chvíli zaspal a přišel pozdě do práce. Věčně chodil s fleky od rtěnky na krku nebo na ušním lalůčku a s nezastrčenou košilí. Nebýt to můj bratr, letěl by na hodinu.

Bohužel to ale můj bratr byl. A ještě jednou bohužel, měl stejný cit pro obchod jako já. A tak navzdory svému

neprofesionálnímu vystupování byl pro společnost Galleon Enterprises nepostradatelný.

„Potřebuju tě tady,“ řekl jsem. „Dnes musíme prověřit stážistky kvůli těm koláčům sledovanosti.“

Následovala dlouhá pauza. Dost dlouhá na to, abych pochopil, že nemá ani ponětí, o čem to mluvím.

„Ty stážistky. Ty sám jsi navrhoval, ať je přijmeme? Aby nasály pěkně jen to, co jim naservírujem, a pak ,médiá okouzly sladkými kecy'. Počítám, že už si nepamatuješ, žes cokoli z toho kdy řekl?“

William zaskuhral a já jako bych v pozadí zaslechl ženský šepot. „Teď zrovna ne. Nepamatuju si to. Jakmile si vstříknu do žil aspoň metrák kofeinu, možná to začne znít trošičku povědomě.“

„Prostě doraz. Nehodlám celé dopoledne trávit pohovory se stážistkami, co sis objednal ty.“

Blížila se doba oběda a já skutečně strávil celé dopoledne pohovory se stážistkami. Podíval jsem se na hodinky. Tenhle typ hodinek nosily speciální jednotky námořnictva, takže se s nimi dalo potopit až do hloubky sto pětadvaceti metrů. Nevím sice, kdy se naskytne příležitost neplánovaně prozkoumat dno oceánu, ale cítím se klidnější, když jsem připraven na každičkou věc, která by mi mohla zkřížit cestu. Proto jsem v kanceláři i u řidiče v autě měl vždy dva záložní obleky, formální a vycházkový. Nechal jsem si od odborníka

na výživu navrhnout optimálně vyvážený jídelníček, abych v průběhu pracovního dne nepocítil žádný pokles energie nebo otupělost. A taky jsem si pro případ, že by se mi cokoli stalo s mobilem, pořídil záložní telefon, na kterém nechyběl žádný z mých kontaktů včetně všech zálohovaných informací.

Všechno šlapalo jak hodinky. Nic mě nemohlo překvapit ani zaskočit. A co bylo nejdůležitější, nikdy jsem neopakoval svoje chyby. *Nikdy.*

Jak ještě posílit účinek tohohle pravidla, na to jsem přišel teprve nedávno – držte se co nejdál od vztahu se ženami. Pletky se totiž nikdy nevyplácí. A tak v zájmu příjemné honičky jsem tu komplikovanější v podobě žen a závazků hodil za hlavu. Což mi připomnělo, že můj podepsaný banán – skutečně – čeká v naší odpočinkové místnosti pro zaměstnance. Mohl jsem si ho samozřejmě schovat do zásuvky stolu, ale byl jsem rád za záminku k tomu, abych se zvedl a trochu se prošel. Navíc jsem měl příležitost k interakci se zaměstnanci. Sice mi jen lezli do zadku, když jsme spolu mluvili, ale věděl jsem, že pro zvýšení morálky na pracovišti je třeba se čas od času družít. Lidé pro vás odvádějí lepší práci, když vás mají rádi.

Právě jsem skončil pohovor se šestou stážistkou. Poděkoval jsem jí a vstal jsem, abych ji vyprovodil ze své kanceláře. Další uchazečka těsně po ukončení studií, vystrašená a s očima navrch hlavy, stejně jako ostatní před ní. Nic moc jiného jsem ani neočekával, ale jak si William chtěl na tyhle holky posvítit, mi nebylo jasné. Sháněl někoho,

kdo všechno, co děláme, vstřebá v tom nejlepším možném světle, aby až bude vědět dost, poskytl sérii rozhovorů pro média. Říkal, že těsně předtím, než rozjedeme naši nejnovější pobočku v Pittsburghu, to bude tím nejlepším PR a navíc zadarmo.

Jednou z propagačních filozofií, kterou jsme brali velmi vážně, byl útok na všech možných frontách. Nechtěli jsme, aby peníze našich klientů končily jen v rozhlasových nebo televizních reklamách. Pojíмали jsme věci kreativně, a tak se reklamou stávaly relativně zadarmo přímo naše stážistky. Nešlo ani tak o peníze jako o určitý druh hry, a my oba jsme milovali výzvy. Uvažovat jinak. Jednat rychle. A riskovat víc. Potenciální klienti pak mohli na vlastní oči vidět inovativní a kreativní způsoby, jakými sami sebe prodáváme na trhu, a to byla naše velká příležitost. Koneckonců, pokud chcete, aby ti nejlepší klienti platili právě *vám* za to, že *je* budete propagovat, mělo by vaše vlastní promo stát sakra za to.

William a já jsme vždycky vzájemně dobře vyvažovali své povahy. On mi dodal odhodlání víc riskovat a já ho držel na uzdě, když se příliš rozjel.

Odsunul jsem se od stolu a dopil zbytek vody.

V žaludku mi při pomýšlení na banán, který na mě čekal, zakručelo. Protože v mém jídelníčku cukr skoro chyběl, banány se časem staly vrcholem mého kulinářského prožitku. Asi by se mi vysmál každý, komu bych se s tím svěřil. Ale ten banán před obědem byl často nejlepší částí mého dne. Podle Williama se zaměstnanci, kteří ze mě měli strach, drželi od odpočinkové místnosti dál, dokud tam ten banán

ležel na lince. Naopak ti, co mi podlézali, kroužili kolem, jako ryby u návnady.

Naše kancelář měla čistý a moderní design. S Williamem jsme pověřili interiérového návrháře, aby dal dohromady kompletní podobu a hlavně aby nešetřil. Čistý a příjemný vzhled nebyl jen otázkou luxusu, ale obchodní strategií. Když máte být v každém ohledu špička v oboru, musí to vědět nejen vaši konkurenti, ale také vaši zaměstnanci. Lidé pracují jinak, když si myslí, že jsou někým, a chtějí jím taky zůstat.

Odpočinková místnost sestávala z proskleného kvádrů s výhledem na atrium pokryté snad všemi druhy květin, které se nám podařilo najít a které jsou schopné přežít v interiéru.

Na každém patře u nás pracovala zhruba osmdesátka zaměstnanců a já jsem si vždycky rychle zapamatoval jejich tváře i jména.

Když jsem nepoznal dívku v tmavě modré tužkové sukni s bílou blůzou, došlo mi, že to bude jedna ze stážistek. Vlasy měla stažené do culíku, ale jeden pramen jí utekl, takže si s ním teď pohrával proud vzduchu ze stropní ventilace. To líné povlávání upoutalo mou pozornost. Byla pohledná – výrazné oříškově hnědé oči, rty jako stvořené pro rošťácké úsměvy i pohotové reakce; o své tělo zjevně dobře pečovala.

O nic z toho ale teď nešlo. Záleželo na tom, co svírala ve své ruce.

Napůl snědený předmět mého zájmu, na kterém bylo fixem jasně napsané moje jméno. Bylo vidět už jen úhledně

napsané „BRU“ a zbytek zakryly odloupené banánové slupky.

U kuchyňské linky zrovna stáli čtyři další lidé, kteří když si všimli, co drží ta dívka v ruce, přesunuli se od ní, co nejdál to šlo. Tvářili se při tom, jako by držela granát s vytaženou pojistkou, a všichni postupně nenápadně mizeli z místnosti, aby nebyli přítomni explozi, o níž tušili, že nastane.

V tu chvíli si mě ona dívka všimla.

Trochu vyvalila oči a zalapala po dechu a zdálo se, že jí v důsledku toho kousek banánu zaskočil. Rozkašlala se a napůl se začala dusit.

To se mi zdá! Kdo má co, sakra, osahávat můj banán? Jíst *ho*? Takže když jsem přistoupil blíž, abych ji bouchl do zad, a pomohl jí tím od dávení, použil jsem trochu větší sílu, než jsem měl v úmyslu.

Ona nevrle zabručela, zakašlala a polkla. Jak si mě tak prohlížela, tváře se jí rudě rozhořely a u stolu ve středu místnosti si kecla na židli, aby popadla dech.

„Víte, kdo jsem?“ zeptal jsem se, jakmile mi přišlo, že už se zcela vzpamatovala z toho, jak jí zaskočil můj banán. Hrdlo se mi sevřelo vzteky a rozhořčením. Byla pro mě jako malá dávka chaosu, sabotující mou každodenní rutinu. Všechny mé reflexy mi přirozeně velely se jí zbavit, jak nejrychleji se dá, podobně jako by se zdravé tělo bránilo viru.

„Jste Bruce Chamberson,“ odpověděla.

Polovina banánu ještě stále ležela vedle ní. Upoutal jsem její pozornost svým prstem, kterým jsem odsunul banánovou slupku, aby si mohla přečíst celé jméno napsané na boku.

Spadla jí brada. „Strašně moc se omlouvám, pane Chambersone. Jen jsem si zapomněla vzít oběd a nevšimla si vašeho jména, když jsem ho popadla. Myslela jsem, že je to pozornost podniku nebo tak něco –“

„Banán jako pozornost podniku?“ odvětil jsem suše. „Myslela jste, že společnost Galleon Enterprises zásobuje své zaměstnance jedním jediným banánem?“

Odmlčela se, polkla a pak zavrtěla hlavou. „Ach bože,“ klesla do křesla, a v tu chvíli jako by z ní vyprchal všechn vzduch. „Něco mi napovídá, že se po tomhle s tím místem stážistky můžu rozloučit.“

„Tak to vám něco napovídá špatně. Jste přijata. Každý den bude vaším prvním úkolem koupit mi banán a donést mi ho do kanceláře nejpozději v 10:30.“ Ujistil jsem se, aby se v mém výrazu neobjevil ani náznak překvapení, přestože mnou projelo skrz naskrz. *Co to k sakru dělám?* Byla přitažlivá, a nejen svým zevnějškem. Něco ve mně rozvířila. Od chvíle, co jsem skoncoval s Valerií, jsem nepocítil ani špetku sexuální touhy, ale s touhle stážistkou se to rychle měnilo. Nezajímalo mě jen to, jak jí to sluší se sukní vytaženou až k bokům. Chtěl jsem vědět, jestli je při tom tichá, nebo hlasitá, jestli mi zaryje nehty do zad nebo jestli se mi nastaví jako nějaká výhra čekající na vítěze. Ale zároveň jsem ji chtěl ze svého života katapultovat tak rychle, jak jen je v lidských silách. Byla vším, čemu jsem se snažil vyhnout. Vším tím, co jsem nechtěl.

Zmateně sraštila obočí. „Jsem přijata?“ podivila se.

Potlačil jsem všechny své pochybnosti. Oznamil jsem jí přece přede všemi v místnosti, že je přijata, protože jsem se